

L'incombustible home fort del PP balear

José María Rodríguez és el president de l'agrupació del PP de Palma, la més gran de les Illes, cosa que li dóna un poder enorme, desconegut enllà de les Balears.

José María Rodríguez, el juny del 2010 als jutjats d'instrucció de Palma, poc abans de declarar amb motiu del cas Andratx.

El passat 21 d'octubre el batlle de Palma, Mateu Isern, anunciava en roda de premsa que no seria candidat el 2015. Perquè l'agrupació del PP de la capital no el volia. Aquesta agrupació és presidida, dirigida i controlada absolutament per José María Rodríguez. L'incombustible home que tots els presidents del PP balear han intentat liquidar –políticament– i cap no ho ha aconseguit.

Qui és realment aquest personatge?

De Daia Nova a Mallorca. José María Rodríguez Barberà va néixer el 30 d'agost de 1947 al petit poble agrícola de Daia Nova (Baix Segura). Començà a treballar a València posant línies de Telefònica. Aviat passà a ser el cap d'una brigada d'operaris. Els seus superiors es fixaren en aquell jove tan feiner i li oferiren fer un curs a Barcelona per arribar a ser cap de zona. Superà les classes i optà, amb èxit, a una vacant a Palma. Aterrà el 1972 a l'illa, on va conèixer posteriorment la que seria la seva futura esposa, filla

d'un dels dos socis d'una important joieria creada el 1951 i que avui dia és una de les més famoses de l'illa, especialitzada en diamants. Ja no se'n tornaria.

El 1982 s'afilià a Alianza Popular, el partit que a les Illes intentava refer Gabriel Cañellas. El 1983 ja ocupava un càrrec orgànic menor a l'agrupació de Palma. Aquell any Cañellas aconseguí ser investit primer president del Govern balear. Tot d'una es fixà en la tasca que feia l'alacantí en el partit. En els anys següents anà confiant cada pic més en Rodríguez. I l'antic operari de Telefònica no el defraudà. El 1987, després de ser elegit per formar el Govern per segona vegada, Cañellas el nomenà director de Fires i Congressos, una empresa pública destinada a l'organització d'aquests esdeveniments. El càrrec institucional solapava la verdadera missió que li encomanà: reorganitzar de dalt a baix l'agrupació de Palma per intentar vèncer el PSOE –que governava l'ajuntament des de 1979, amb aliances– a les eleccions municipals de 1991.

Amb el suport –de tota mena– del Govern, Rodríguez es va fer l'amo de l'agrupació. S'envoltà d'uns quants militants de màxima confiança personal, a qui posà al capdavant de cadascun dels 15 districtes en què va dividir el partit a Palma, l'objectiu dels quals consistia a anar creant grups de nous militants que aportessin el coneixement perfecte del respecte ambient social més proper: comunitats de propietaris, comissions de festes populars, associacions culturals, d'esplai, de veïnats –fins i tot creant-ne de noves per oposar-les a les existents, que eren d'esquerra–, clubs de vells –arribà a organitzar el trasllat en vehicle als col·legis electorals dels qui tenien poca mobilitat–. Aquesta tasca, que aportà una base de dades preciosa per al PP amb vista a les eleccions de 1991, no sortia mai a la llum pública. De fet, ningú no sabia qui era l'alacantí.

El PP posà aquell any Joan Fageda al davant de la candidatura a Palma. Malgrat ser quasi desconegut, obtingué majoria absoluta. La feina

La corrupció i Rodríguez

Les acusacions polítiques de corrupció contra Rodríguez han estat una constant al llarg de la seva carrera. Des que va assumir el poder efectiu a l'Ajuntament de Palma, el 1991, l'oposició l'acusà d'haver creat una xarxa clientelar de vots a canvi de favors i de corrupció vària. Igualment, quan va ser conseller de Funció Pública (2003-2007) l'esquerra l'acusà d'estar darre del *cas Andratx*, el primer gran escàndol de corrupció dels últims anys, el qual esclatà el novembre de 2006. Quan Aina Calvo fou batllessa de Palma entre 2007 i 2011 –en representació del PSOE per mitjà d'una aliança amb el Bloc per Mallorca i UM– es referí en diverses ocasions al fet que “Rodríguez representa el passat més obscur” del consistori. Però, a pesar de tantes insinuacions i acusacions, mai no es va veure implicat en cap procés judicial. Fins que el 2012 una derivació del *cas Over Marketing*, iniciat a Madrid, suposà la seva imputació com a possible responsable de finançament il·legal del PP en la campanya de 2007. Cosa que ell diu que no té importància i que acabarà en no res.

de Rodríguez s'havia traduït en una allau insospitada de sufragis. A partir d'aleshores el poder de l'ex-operari de Telefònica no va fer més que créixer, gràcies al ferri control de l'agrupació de Palma, la més important del partit. Avui compta més de 6.000 militants, sobre els aproximadament 18.000 que té tot el PP a les Illes.

Contra Rodríguez. Durant els tres mandats de Fageda (1991-2003) l'alacantí va fer i desfer com volgué a l'ajuntament. Això li permeté eixamplar encara més la seva xarxa ciutadana. Fou l'època en què es va guanyar la imatge d'home totpoderós del PP, i alhora de polític planer que es passejava per les barriades i si algú el reconeixia –sol contar que sempre l'han reconegut més a ell que als batlles del seu partit– i li demanava un favor, si podia, l'hi concedia. “L'important en política és no enganyar, si pots fer el favor el fas; si no, dius que no pots; si el fas, tindràs més d'un votant per sempre: la persona a la qual l'hi has fet i algun familiar directe; si no els pots fer i n'expliques bé el perquè, no podràs cap vot”, va confessar en certa ocasió a aquest setmanari, i tot seguit advertí: “Si dius que t'ho he dit, ho negaré”. Així és Rodríguez.

A partir de 1995 començà a guanyar-se enemics poderosos. Aquell any Gabriel Cañellas fou obligat a dimitir

per José María Aznar, per raó de l'escàndol de corrupció del túnel de Sóller. El PP entrà en un període de gran inestabilitat. Jaume Matas va ser elegit president del Govern el 1996 i tot d'una volgué allunyar-se de la imatge de corrupció de Cañellas. L'enfrontament entre ambdós arribà a ser tan intens que l'ex-president preparà una operació per impedir que Matas fos elegit líder del partit en el futur congrés que s'havia de celebrar la tardor de 1999. A tal fi convidà Rodríguez a dinar a ca seva –amb

Rodríguez, en primer terme, a l'esquerra, quan era director de l'Ifeba, als inicis del 90.

L'ascendència de Rodríguez al si del PP balear

més gent– per preparar la conspiració, però l'alacantí li digué que no hi participaria perquè “el partit ha d'estar per damunt de tots”. O això explicà ell mateix en la conversa referida. Unes altres fonts asseguren que aleshores ja havia pactat amb Matas contra Cañellas. Sense Rodríguez, l'ex-president no pogué presentar batalla –ho pretenia fer a través d'una ex-consellera de la seva confiança personal, Catalina Cirer–, de manera que Matas va ser elegit líder del partit en el congrés de 1999.

Des d'aquell moment Cañellas volgué destrossar l'alacantí. El 2003 va veure l'oportunitat. La seva apadrinada, Cirer, optà a ser candidata a batllessa de Palma. Malgrat que Matas desconfiava d'ella, el perfil de dona molt popular el podia ajudar a guanyar les eleccions autonòmiques –ell era el candidat a president– arrossegant vots de Palma cap al Parlament. Cirer, un pic confirmada com a cap de llista, es negà a tenir Rodríguez en el seu equip. Era la venjança de Cañellas. Abandonà, humiliat, la candidatura. Molts consideraren que estava acabat. Però no. El control de l'agrupació de Palma li va bastar perquè Matas l'acabés nomenant conseller de Funció Pública (2003-2007). Era una responsabilitat menor. Però Rodríguez va saber esperar. Amb vista al congrés del partit de 2004 el president s'estimà més no tenir problemes amb l'alacantí i el nomenà secretari general del PP balear. Tot i

EFE

sempre ha estat notable. Dalt, amb Matas i amb Rajoy, l'any 2007, i amb Bauzá el 2012, durant la jura del càrrec de delegat del Govern espanyol.

així, en la campanya electoral de 2007 l'apartà de les decisions estratègiques. En els cercles polítics i periodístics de les Illes es va considerar una *execució*. Ell ho va viure com una nova humiliació. Però, com sempre havia fet, decidí esperar. La nit electoral el PP es quedà sense majoria absoluta. Matas abandonà la política i fugí a Washington. Rodríguez devia somriure. No debades els quatre anys següents va ser l'única crossa en què van poder recolzar els dos presidents del partit entre 2007 i 2011: Rosa Estaràs, fins que partí cap al Parlament Europeu el 2009, i el seu substitut, José Ramón Bauzá. De fet, aquest últim, per guanyar l'elecció a president del PP el març de 2010 –en la qual podien participar tots els militants del partit– hagué de pactar amb

l'alacantí per vèncer Carlos Delgado. Guanyà i Rodríguez pensà que era el seu moment: volia ser el candidat a batlle de Palma el 2011. Però Bauzá no l'acceptà i imposà Mateu Isern. Una humiliació més. Tornà a disposar-se a esperar.

Després de les eleccions de 2011 el president del Govern no el volgué tenir prop. Des de Madrid li donaren la Delegació del Govern. Semblava que seria el càrrec que a la fi el retiraria. No debades estava a punt de complir 65 anys. Però el juliol de 2012 el *cas Over Marketing*, de presumpta corrupció, l'esquitxà. Va ser imputat i hagué de dimitir. Tothom considerà que estava acabat. Ell, però, no ho veia igual. Decidí esperar el moment oportú per ressorgir.

El novembre de 2012 s'havia de celebrar el congrés local del PP de Palma. Ningú no s'esperava que Rodríguez fes el que va fer: anunciar que es presentaria a la reelecció. L'estupefacció va ser general. Sobretot quan no sols guanyà, sinó que va arrasar. Dos anys més tard, Bauzá ha hagut de tombar el cap i pactar amb ell per carregar-se Isern. Ha estat una demostració de força de l'alacantí, que l'ha viscuda com una freda venjança contra el batlle i el mateix president que l'havia humiliat i volgut jubilar.

Isern se suma així a la llista (Cañellas, Cirer, Matas...) dels qui, volent treure's del mig Rodríguez, han acabat, com se sol dir, desfilant per davant ca seva com cadàvers polítics.

Miquel Payeras

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. · València
Deux jours, une nuit
 de **Luc i Jean-Pierre Dardenne**

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
 4,40 € De dilluns a dijous
 i 6€ cap de setmana.
 (Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
 5,60€ de dilluns a dijous
 excepte vespra de festiu i festius.

